

דובי קוטב על החוף

שלושה סיפורים

מאת ירון כהן

איורים מקוריים: מיטל מזל כהן

הקדמה

ירון כהן נשוי למיטל ואבא לחמישה ילדים. הוא מנהל בית ספר לתלמידים על הספקטרום של רשת "אדם לחיים שווים", בעל קליניקה לפסיכותרפיה, טיפול באומנויות ו-CBT בתל אביב, מדריך מוסמך למטפלי CBT, צייר פעיל וראש חוג לתכנית "שיא" בייעוץ של מכון פסגות.

את שלושת הסיפורים שבספר זה כתב ירון מתוך עולם הדמיון של ילד - עולם שבו דובי קוטב משתזפים בחוף הים, כדור אחד יכול להגיע עד המונדיאל, וילד אחד קטן רואה מה שאחרים לא רואים.

האיורים המקוריים צוירו ביד בידי מיטל מזל כהן ועובדו בהמשך בעזרת בינה מלאכותית. לסיפורים הנוספים נוצרו איורים בעזרת בינה מלאכותית, בהשראת איוריה.

תוכן העניינים

הקדמה 2

דובי קוטב על החוף 4

אלוף העולם 12

ילד על החוף 20

דובי קוטב על החוף

איורים מקוריים: מיטל מזל כהן

גיליתי לאח שלי שראיתי דובי קוטב על החוף.

הם לבנים וענקיים, עם משקפי שמש וזיפים.

אח שלי צחק ואמר: "אין דבר כזה דובי קוטב בחוף הים. הם אוהבים מקומות קרים."

אבל אני אומר לך: "הם היו שם, עם מטריות אבטיח והכל, משתזפים בחוף הים."

"אין דובי קוטב על החוף. גם לא בחלום. הם מכוסים בקרח ואוכלים דגים קפואים."

הם היו שם. שתו קולה קרה וחיכו לגלים.

אח שלי הביט בי וצחק. "חה חה חה!" ראיתי שהוא חושב שאני ממציא.

בערב חזרתי לחדר לבד, וחשבתי: למה אחי לא מאמין לי?

ראיתי שאמא השאירה לי כריך עם שוקולד. אף אחד לא יאמין לי.

אבל אני שונא שוקולד.

אלוף העולם

כשחזרתי מהגן גיליתי לאח שלי שלמדתי לשחק כדורגל.

"אני אומר לך, בכל פעם שאני בועט בכדור אני מצליח להבקיע גול."

אח שלי צחק ואמר: "מה?! אתה בכלל לא יודע לשחק כדורגל. אתה חלשלוש בן חמש."

אמרתי לו: "ברור שאני יודע. אני אלוף העולם. בכל פעם שאני עוצם עיניים ובועט, הכדור הופך למהיר ויוצאת ממנו אש גדולה. אף שוער לא מצליח לעצור את זה."

אחי צחק: "אתה בועט ממש חלש. אתה קטן. צריך להיות גדול בשביל לשחק טוב, ולהתאמן מלא."

"אבל אני אומר לך, אני השחקן הכי טוב. אני עוצם עיניים וכולם מוחאים לי כפיים. כשאני בועט, הכדור מגיע עד הונלולו, ישר למורדיאל."

אחי צחק: "אומרים מונדיאל! עכשיו תפסיק לדבר שטויות ולחלום חלומות. לך לישון."

אוף! אחי שוב לא מאמין לי. חזרתי לחדר, עצמתי עיניים, פרסתי כנפיים ועפתי עד הונלולו להחזיר את הכדור. שיהיה לי למחר, לגן.

ילד על החוף

סיפרתי לאחי שראיתי ילד על החוף.

"אני אומר לך, הוא הסתכל עליי בתדהמה. פקח עיניים ולא דיבר בכלל."

אחי אמר לי: "אין דבר כזה. בני אדם לא יכולים לראות אותנו. אין להם שמץ של דמיון."

"אבל הוא הסתכל אליי וחייך. רצה שאכנס איתו לשחות."

אחי צחק בקולי קולות. "אין דבר כזה. בני אדם לא יכולים לראות אותנו. הם עסוקים במציאות שלהם. מגיעים לים בשביל לחזור הביתה."

"אבל הוא הסתכל עליי ורצה שאשחק איתו במטקות."

אחי צחק: "מטקות??? כל מה שחשוב להם זה הטלפון שלהם. הם לא מרימים את הראש. בטח לא יכולים לראות דובי קוטב."

חזרתי לאיגלו וחשבתי לעצמי: למה אחי לא מאמין לי? ראיתי שאמא השאירה לי דג קפוא. היא לא מאמינה לי שאני טבעוני.